

РЕШЕНИЕ

№ 6610

гр. София, 20.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Здравка Иванова

Членове: Наталия П. Лаловска
 Яна Борисова

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Наталия П. Лаловска Въззивно гражданско дело № 20221100513189 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ищеца Национална агенция за приходите, чрез юрк. А., с пълномощно от Изпълнителния директор на НАП, срещу решение № 20052146/08.08.2022г., постановено по гр.д. № 11306/2019г. по описа на СРС, 52-и състав, **в частта**, в която е отхвърлен предявеният срещу ответника Л. С. В. иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 55, ал. 1, пр. 3 ЗЗД, за сумата 65.38 лева, представляваща недължимо платена работна заплата за м.06.2016г., за което вземане по ч.гр.д. № 76425/2017г. по описа на СРС, 52-и състав била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК.

Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение било неправилно в обжалваната част, поради неправилно приложение на материалния закон и необоснованост. Разпоредбата на чл. 271, ал. 1 КТ не се прилагала в случаи като настоящия, при които основанието за получаване отпаднало впоследствие. Позицията на съдебна практика. На следващо място СРС направил необоснован извод за добросъвестно получаване на сумата от ответника, доколкото на 25.06.2016г. тя получила пълния размер на трудовото си възнаграждение за м.06.2016г., като два дни по-късно, на 27.06.2016г. настъпила временната ѝ неработоспособност. Ответникът имала знание за същите обстоятелства, което изключвало добросъвестността ѝ, презумпцията по чл. 271, ал. 1 КТ била оборена. По изложените съображения моли

първоинстанционното съдебно решение да бъде отменено в обжалваната част, а вместо това да бъде постановено друго, с което установителният иск за същата сума бъде уважен. Претендира разноски за двете инстанции.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна Л. С. В. не е депозирала писмен отговор на въззивната жалба. В хода на въззивното производство адв. Д. – особен представител, оспорва жалбата като неоснователна.

Предвид нормата на чл. 269 ГПК въззивната инстанция дължи проверка за валидността на решението, за неговата допустимост, в обжалваната част, а за правилността му единствено на въведените в жалбата основания.

При изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК настоящият въззивен състав намира първоинстанционното решение в обжалваната част за валидно и допустимо.

По отношение правилността на постановеното решение в обжалваната част настоящият съдебен състав намира следното:

Със сезиралата съда искова молба ищецът Национална агенция за приходите, чрез юрк. Димитрова, с пълномощно от Изпълнителния директор на НАП, излага, че с ответника Л. С. В. били обвързани от валидно служебно правоотношение, в рамките на което същата заемала при ищеца длъжността старши инспектор по приходите. Със заповед № 2694/07.07.2016г. на Изпълнителния директор на НАП служебното правоотношение с ответника било прекратено на основание чл. 103, ал. 1, т. 1 ЗДСл, считано от 07.07.2016г. Излага, че заплатите на служителите били изплащани на 25-о число на текущия месец, предвид на което на 25.06.2016г. изплатил на ответника пълния размер на трудовото ѝ възнаграждение за м.06.2016г. За период последващ изплащането, а именно от 27.06.2016г. до 30.06.2016г., ответникът ползвала разрешен ѝ от здравните органи отпуск за временна неработоспособност, при което се явила разлика за недължимо получено от нея трудово възнаграждение за м.06.2016г. в размер на сумата 65.38 лева. Ищецът подал заявление по чл. 410 ГПК, за което на 08.11.2017г. по ч.гр.д. № 76425/2017г. по описа на СРС, 52-и състав била издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК. Заповедта била връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК и във връзка с указания по чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК ищецът моли съдът да постанови решение, с което да признае същото вземане за установено.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът Л. С. В., чрез адв. Д. – особен представител, оспорва иска. Оспорва прекратяването на служебното правоотношение между страните - заповед № 2694/07.07.2016г. не била връчена на ответника. Оспорва твърденията в исковата молба във връзка със счетоводното приключване на м.06.2016г., представеният от ответника болничен лист следвало да намери счетоводно отражение в същия месец. Моли за отхвърляне на иска.

С обжалваното решение СРС намерил, че приложение към казуса намира

нормата на чл. 271, ал. 1 КТ, че ответникът получила сумата добросъвестно, предвид на което отхвърлил иска като неоснователен.

Съгласно правилото на чл. 55, ал. 1 ЗЗД и трайно установената съдебна практика, изразена в ППВС № 1/1979 г., в тежест на ищеца по иск по чл. 55, чл. 1 ЗЗД и в трите ѝ хипотези е да докаже факта на плащането, а в тежест на ответника да установи наличието на основание за получаване, респ. за задържане на това плащане. В този смисъл - Р 13/12г. т.д. 15/10г. II т.о. на ВКС.

Получаването на процесната сума от ответника несъмнено се установява от писмените доказателства по делото и от неоспореното заключение на изслушаната по делото ССЧЕ. Видно от заключението представеният по делото болничен лист № Е 2016 5297265 за периода от 27.06.2016г. до 06.07.2016г., вкл., бил отразен в намаление на работната заплата за м.06.2016г., която вече била изплатена, като четири отработени дни за периода на разрешеният от здравните власти болничен от 27.06.2016г. до 30.06.2016г. в размер на 174.36 лева били сторнирани. За периода от 27.06.2016г. до 29.06.2016г. за сметка на работодателя бил начислен болничен в размер на 91.54 лева, които съгласно чл. 40, ал. 5 КСО се заплащали в размер на 70% от brutното трудово възнаграждение. Един ден – 30.06.2016г. бил отразен като болничен от НОИ – 0 лева. Разликата от 65.38 лева представлявала сума за възстановяване.

В доказателствена тежест на ответника е да докаже пълно и главно фактите, от които възникнало основанието да получи и задържи процесната сума, съобразно възраженията си.

В случая възражението за непрекратено служебно правоотношение е неотносимо към релевантните за разглеждания пред настоящата съдебна инстанция иск факти (същото има отношение към иска за възстановяване на сумата за работно облекло, в която част отхвърлителното първоинстанционно решение като необжалвано е влязло в законна сила).

От писмените доказателства по делото и счетоводното отразяване при работодателя се установяват въведените от ищеца с исковата молба твърдения, че ответникът получила възнаграждението си за м.06.2016г. преди издаването и представянето на болничния лист № Е 2016 5297265 за периода от 27.06.2016г. до 06.07.2016г.

Съгласно разпоредбата на чл. 271, ал. 1 КТ работникът или служителят не е длъжен да връща сумите за трудово възнаграждение и обезщетения по трудово правоотношение, които е получил добросъвестно. Предпоставка за прилагане закрилата по чл. 271, ал. 1 КТ е добросъвестността на работника или служителя при получаване на трудовото възнаграждение или обезщетение. От изискването на текста за наличие на добросъвестност у работника или служителя при получаването на сумите се налага извода, че чл. 271, ал. 1 КТ се прилага единствено при начална липса

на основание. Това означава, че основанието за плащане трябва да е липсвало още в момента на извършването му (начална липса на основание), а работникът или служителът да не е знаел за него. Този текст не може да намери приложение при начално наличие на основание, което впоследствие е отпаднало, понеже в тези случаи изобщо не може да се говори за добросъвестност или недобросъвестност. Последващото отпадане на основанието няма отношение към добросъвестността по смисъла на чл. 271, ал. 1 КТ, защото не може да се отнесе към момента на получаването на сумата. В този смисъл е цитираната от въззивника съдебна практика - Решение № 623/24.06.2002г. по гр.д. № 933/2001г., III г.о. на ВКС. Ето защо нормата на чл. 271, ал. 1 КТ е неприложима в разглеждания казус.

По спорния между страните въпрос имала ли основание ответникът да получи и задържи горната сума, съдът намира, че при носена от нея доказателствена тежест за пълно и главно доказване да установи по делото основание да получи и задържи процесната сума, такова не се установява. Ето защо предявения иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 55, ал. 1, пр. 3 ЗЗД е доказан и основателен, поради което следва да бъде уважен.

Предвид изложеното и поради несъвпадане на крайните изводи на двете инстанции първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, в която СРС отхвърлил иска по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 55, ал. 1, пр. 3 ЗЗД за сумата 65.38 лева, представляваща недължимо платена работна заплата за м.06.2016г., като вместо това същият иск бъде уважен.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски имат и двете страни.

Пред СРС ищецът претендира и доказва разноски в общ размер 725 лева, от които 25 лева – заплатена държавна такса, 300 лева – възнаграждение за особен представител, 300 лева – за експертиза и 100 лева – юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да бъдат присъдени 178.61 лева – разноски, сторени пред СРС.

В заповедното производство ищецът е сторил разноски в размер на 75 лева. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК с оглед изхода на спора следва да му се присъдят разноски в размер на сумата 18.48 лева.

Пред СГС ищецът е заявил претенция за разноски, които възлизат в общ размер 525 лева, от които 25 лева – заплатена държавна такса, 400 лева – възнаграждение на особен представител и 100 лева за юрисконсултско възнаграждение в определен от съда размер. Доколкото въззивната жалба е изцяло основателна на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, на ищеца следва да се присъдят 525 лева – разноски по делото, сторени пред

СГС.

Ответникът не претендира и не доказва сторени разноси, предвид на което такива не следва да бъдат присъждани.

Воден от горните мотиви, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20052146/08.08.2022г., постановено по гр.д. № 11306/2019г. по описа на СРС, 52-и състав, **в частта**, в която е отхвърлен предявеният от Национална агенция за приходите, срещу Л. С. В., ЕГН *****, иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 55, ал. 1, пр. 3 ЗЗД, за сумата 65.38 лева, представляваща недължимо платена работна заплата за м.06.2016г., за което вземане по ч.гр.д. № 76425/2017г. по описа на СРС, 52-и състав била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от Национална агенция за приходите, срещу Л. С. В., ЕГН *****, иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 55, ал. 1, пр. 3 ЗЗД, че Л. С. В., ЕГН *****, дължи на Национална агенция за приходите, сумата **65.38 лева**, представляваща недължимо платена работна заплата за м.06.2016г., за което вземане по ч.гр.д. № 76425/2017г. по описа на СРС, 52-и състав на 08.11.2017г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК.

Първоинстанционното съдебно решение, като необжалвано, е влязло в законна сила в частта, в която СРС отхвърлил установителния иск за сумата 200 лева, получена на отпаднало основание за работно облекло, поради прекратяване на трудовото правоотношение със Заповед № 2694/07.07.2016г. на Изпълнителния директор на НАП.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, Л. С. В., ЕГН *****, да заплати на Национална агенция за приходите, сумата **178.61 лева** – разноси в производството по чл. 422, ал. 1 ГПК, сторени пред СРС, сумата **18.48 лева** – разноси по ч.гр.д. № 76425/2017г. по описа на СРС, 52-и състав и сумата **525 лева**, представляваща разноси по делото, сторени пред СГС.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____